

Ο πρώτος μου ποιητικός χαιρετισμός στον φίλο μου Αχμέτ

Ο φίλος μου ο Αχμέτ

του Κυριάκου (Κούλλη) Τριρινιά

Ακόμα μια φορά με πρόδωσες Αχμέτ
κι αντί τα χέρια να ενώσουμε σαν φίλοι
της μιας πατρίδας αγκαλιάζεις τον φονιά
και μου γκρεμίζεις της φιλίας το γιοφύρι...

Έκανα βήματα να έρθω πιο κοντά
τραχιά δρασκέλισα της λήθης μονοπάτια
καινούργιο έκτισα για σένα μιναρέ
τις εκκλησιές μου εσύ έκανες κομμάτια...

Σε ποια φιλία να πιστέψω ρε Αχμέτ
έχεις το χέρι απλωμένο για να παίρνεις
κι όσα σου δώσω πάντα θέλεις τα διπλά
κι όλο προσχήματα κι εμπόδια μου φέρνεις...

Εσύ μου πήρες την πατρίδα τη μισή
και την υπόλοιπη την θέλεις για πεσκέσι
δώρο να κάνεις στον αφέντη σου πασά
που πήρε τώρα της φιλίας μας τη θέση...

Πώς να πιστέψω σε φιλίες ρε Αχμέτ
που δεν μου δίνεις τους νεκρούς μου για να δάψω
στα κοιμητήρια σπασμένοι οι σταυροί
κι ένα κεράκι μνημοσύνου πού ν' ανάψω...

Σε μια πατρίδα γεννηθήκαμε κι οι δυο
κι όμως σαν ξένος το χωριό μου αντικρίζω
κι εσύ γυρεύεις από μένα μερτικό
και την δική μου την αυλή να μην ορίζω...

Για να κρατήσει η φιλία μας Αχμέτ
ξένες σημαίες στα βουνά μην ζωγραφίζεις
ξένους αφέντες πάψε πια να προσκυνάς
κι έλα να φτιάξουμε φιλία που ν' αξίζει...